

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Chata Rovina, s. r. o.**, IČO 271 83 734, se sídlem Slezská 397/12, Praha 2, zastoupen JUDr. Stanislavem Lžičarem, se sídlem Na Pankráci 58, Praha 4, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2015, č. j. 39767/ENV/15, 675/520/15,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2015, č. j. 39767/ENV/15, 675/520/15 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Plzeň (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 18. 5. 2015, č. j. ČIŽP/43/OOV/SR01/1503140.003/15/ZJR (dále jen „rozhodnutí o pokutě“). Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím žalobci uložil pokutu ve výši 179 235,70 Kč za spáchání správního deliktu ve smyslu § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že v období od 4. 3. 2012 do 4. 3. 2015 bez povolení nakládal s podzemními vodami, konkrétně měl v rozporu s § 8 odst. 1 písm. b) bod 1 vodního zákona odebrat 2 560,51 m³ podzemních vod ze zdroje zásobujícího pitnou vodu objekt „Chata Rovina“ v Dobré Vodě (dále též jen „objekt“).

Proti rozhodnutí o pokutě podal žalobce odvolání, v němž namítal, že správní orgán prvního stupně s jistotou nezjistil jednak původ (zdroj) odebrané vody a jednak skutečnosti týkající se spotřeby vody, kdy její nezanedbatelnou část měl spotřebovat vlastník objektu.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s poukazem na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, konstatoval, že správní orgán prvního stupně dostatečně prokázal, že v případě vody odebírané žalobcem se jednalo o vodu podzemní, a nikoli povrchovou. Za povrchovou vodu ve smyslu § 2 odst. 1 vodního zákona může být považována pouze taková voda, která se nachází na zemském povrchu, tedy na rozhraní mezi zemským povrchem a jinou sférou, pravidelně tedy atmosférou. Podstatné je, že povrchovou vodou se rozumí pouze voda na zemském povrchu, která je na tomto zemském povrchu zpravidla patrná. Naopak podzemní vodou je jakákoli voda, která se vyskytuje pod zemským povrchem, a to v půdním či horninovém prostředí. Mezi podzemní vody patří také voda dešťová po vsaku do zemského povrchu. Zákon mezi vody podzemní explicitně zařazuje také vody ve studních. Ke každému nakládání s podzemními vodami je třeba, s výjimkami danými § 8 odst. 3 vodního zákona, povolení vodoprávního úřadu.

Žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobce odebírá vodu prostřednictvím železné trubky, z níž je voda následně jímána do rezervoáru, resp. rozváděna dál do objektu. Voda sice není odebírána ze studny, ale ona železná trubka je uložena pod povrchem země, a voda, která prostřednictvím této trubky patrně pouze pomocí gravitace vytéká, není vodou povrchovou. Prostým pohledem do jakékoli mapy lze zjistit, že nad objektem se v přilehlém svahu nenachází žádný zdroj povrchové vody, přičemž nelze důvodně předpokládat, že voda vytékající z trubky je vodou dešťovou stékající volně po povrchu. Lze tak bez důvodných pochybností akceptovat, že voda jímána žalobcem je vodou podzemní, nenachází-li se na zemském povrchu, ale pod ním v horninovém podloží, ze kterého je pomocí trubky jako způsobu drenážního vedení odebírána. Povinností správních orgánů není podrobně zjišťovat zdroj vody, neboť tato skutečnost není často ani zjiřitelná, jedná-li se o zdroje podzemní vody. Není bez významu, že sám žalobce uvádí, že se o zdroj vody nezajímal. Žalobce tedy neuvádí, proč by měla být jím odebíraná voda považována za povrchovou vodu. Žalovaný tak byl toho názoru, že správní orgán prvního stupně zjistil skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu.

Žalovaný neshledal ani nedostatky ve zjištění subjektu odpovědného za správní delikt. Odpovědným za porušení povinnosti je ten subjekt, který má povinnost disponovat povolením vodoprávního úřadu, miní-li nakládat s povrchovými či podzemními vodami. Podle § 11 odst. 1 vodního zákona platí, že je-li vydáno povolení k nakládání s vodami pro účel spojený s vlastnictvím k pozemkům nebo stavbám, přecházejí práva a povinnosti z tohoto povolení na nabyvatele, případně uživatele nemovitostí. V rámci smluvního vztahu je možné povinnosti plynoucí z povolení omezit či jinak upravit, to však v daném případě není podstatné, deklaruje-li sám žalobce, že neexistuje žádná smlouva mezi ním a pronajímatelem, která by se týkala odběru vody. Subjektem, který má povinnost disponovat povolením vodoprávního úřadu ve smyslu § 8 odst. 1 písm. b) bod 1 vodního zákona je ten, kdo hodlá vodu fakticky odebírat, a nikoli ten, komu svědčí vlastnické právo k pozemku či stavbě, pro jejichž užívání je voda odebírána. Ve smyslu § 3 odst. 2 vodního zákona je prostřednictvím trubky vyústěné ve zděné šachtě odebírána podzemní voda, která se stává po nátoku do šachty vodou odebranou, a tedy v průběhu dalšího rozvodu této vody se již o podzemní vodu nejedná. Využívá-li pak třetí osoba tuto vodu, přivedenou do jí užívaného objektu pomocí

vybudovaných rozvodů, využívá již vodu odebranou, sama však podzemní vodu neodebírá, neboť voda v rozvodech již není vodou podzemní. Odpovědným subjektem je v daném případě žalobce jakožto uživatel objektu, neboť právě žalobce vodu odebírá, disponuje-li v rámci výkonu svého uživatelského práva přívodem podzemní vody do zděné šachty. Je-li odebraná voda z šachty dále rozváděna pro jiné subjekty, nejedná se o vodu podzemní (ani povrchovou), k jejímuž „odběru“ by bylo třeba povolení vodoprávního úřadu.

Žalovaný uzavřel, že nezjistil žádné vady rozhodnutí o pokutě či dosavadního řízení. Žalovaný přisvědčil postupu správního orgánu prvního stupně při výpočtu základu pokuty i při použití sazby, neboť dle názoru žalovaného v řízení nevyplynula žádná skutečnost, která by byla důvodem pro použití snížené sazby. Žalovaný tedy shledal odvolání žalobce nedůvodným a sám nad jeho rámec nezjistil žádné vady, které by činily rozhodnutí o pokutě či dosavadní řízení nezákonným.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě konstatoval, že v odvolání namítal zejména nedostatečně zjištěný skutkový stav a nezjištění množství odběru vody. Žalovaný se však s těmito odvolacími námitkami po právní stránce správně nevypořádal. Dle názoru žalobce posuzoval žalovaný věc jednostranně a zohlednil pouze skutečnosti, které podporovaly rozhodnutí o pokutě. Žalobce uvedl, že si pronajal od vlastníka – fyzické osoby – část jeho nemovitosti, kterou dnes provozuje jako ubytovací zařízení a restauraci. Žalobce si tuto nemovitost pronajal jako již hotovou stavbu, která měla zajištěny všechny funkce včetně dodávky vody. Dnes není sporu o tom, že k odběru vody neměl vlastník nemovitosti ani nájemce povolení. Samotný odběr vody je dán technicky jednoduchým zařízením, kdy z položené kovové trubky vytéká voda zachycená do jímky, ze které je další rozvod z celého objektu. Toto zařízení je součástí stavby a bylo zhotoveno před uzavřením nájmu. Část vody vždy odebíral a odebírá i vlastník nemovitosti, a to pro své soukromé účely.

Dle žalobce je skutečností, že zdroj vody není zřejmý ani známý. Tvzení žalovaného o absenci zdroje povrchové vody v mapách nemůže obstát, neboť v lokalitě Šumavy jsou přirozené mokřiny a prameniště vody, které nejsou v mapách zaznamenány. Pokud je pro výpočet sankce podstatné zjištění o odběru vody z povrchu či z podzemí, pak není možné, aby orgán veřejné moci uzavřel věc tím, že voda musí být podzemní, neboť dle mapy tam jiný zdroj vody není. Nikdo přitom neví, kam vede v minulosti položená trubka. Značnou míru nejistoty o zdroji vody lze dovodit i z popisu žalovaného na str. 3 napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalobce tvrzení o uložení trubky pod povrchem země není prokázáno ani nikdy nebylo předmětem zjišťování. Bez zjištění konkrétního zdroje vody však nelze automaticky dovozovat odběr vody podzemní. To platí tím spíše o lokalitě Šumavy, která je přirozeným zdrojem vody na povrchu. Pro dokreslení představy o této lokalitě žalobce podotkl, že v letním období roku 2015, kdy bylo extrémní sucho, přestala voda prakticky téci. Vyschnutí vody tedy nasvědčuje spíše původu nadzemní vody, než vody podzemní. Žalobce uvedl, že může souhlasit s tím, že stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je dán tím, že došlo k odběru vody bez povolení. V tom, o jakou vodu se jednalo, ale pochybnosti jsou a v tomto smyslu správní orgány nic nedokazovaly.

Dle názoru žalobce je druhou spornou otázkou to, kdo vodu odebírá a kdo ji užívá. Žalobce je pouze nájemcem dané nemovitosti a nebyl to on, kdo zajistil odběr vody z „trubky“. Podle § 116 vodního zákona vlastník nemovitosti jako fyzická osoba odpovídá za neoprávněný odběr. Pokud vodu odebírá vlastník objektu a nájemce ji již pouze užívá

z rozvodu vybudovaného vlastníkem nemovitosti, nejedná se u žalobce o neoprávněný odběr vody dle vodního zákona. Vlastník nemovitosti přitom sám část nemovitosti trvale užívá. Byl to právě vlastník objektu, a nikoli žalobce, kdo vybudoval jak připojení, tak rozvody vody. Nájemní vztah k části objektu vznikl až po vybudování rozvodů vody. Není tedy zřejmé, jak správní orgány dospěly k závěru, že jediným, kdo nakládá s vodami a kdo je odebírá, je žalobce. Dle názoru žalobce odebírá vodu vlastník nemovitosti a její další distribuce nespadá pod sankce dle vodního zákona. Otázku vlastního odběru a užívání vody posoudil žalovaný výhradně k tíži žalobce. Závěry žalovaného jsou účelové i v tom smyslu, že pokud vodu odebírají oba subjekty bez povolení, nemůže orgán veřejné moci udělit sankci jen jednomu z nich, a to sankci podstatně vyšší a za všechnu spotřebovanou vodu. Pokud by byla postižena fyzická osoba ve smyslu § 116 vodního zákona, pokuta by byla podstatně nižší a současně by se musela snížit i pokuta pro žalobce.

Žalobce tak navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce v první části žaloby opakuje tvrzení stran zdroje jím odebírané vody jako vody povrchové. Dle názoru žalovaného lze jen obtížně přikládat váhu spekulaci, že žalobcem odebíraná voda může eventuálně pocházet z přirozených mokřin a pramenišť vody nezaznamenaných v mapách, a to zvláště v případě, kdy jde o stabilní zdroj schopný zásobovat relativně kvalitní vodou celý objekt. Trubka, ze které je voda jímána do rezervoáru, je uložena pod zemí, přičemž po povrchu do místa vyústění trubky žádná voda nepřitéká. Pokud by voda pocházela z míst uvažovaných žalobcem, musela by se před nátokem do trubky dostat do půdy, a tedy se „vsáknout“, čímž by se z povrchové vody stala voda podzemní. Vzhledem ke klimatickým podmínkám v roce 2015 je nepochybné, že pokud by se jednalo o vodu povrchovou, pak by z trubky přestala téci mnohem dříve. V otázce povahy žalobcem odebírané vody tak nebylo rozumných pochybností, které by mohly být interpretovány ve prospěch žalobce. Co se otázky odpovědného subjektu týče, je v žalobě zmiňovaná časová posloupnost právních vztahů k nemovitosti zcela nepodstatná, neboť osobou povinnou disponovat povolením k odběru vody je ten, kdo hodlá vodu odebírat, nikoli ten, kdo zařízení umožňující odběr vody v minulosti vybudoval či ten, komu svědčí vlastnické právo k nemovitosti, na které se voda nachází. Žalovaný odmítl, že by okolnosti případu posoudil neobjektivně, a navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl přitom bez jednání, za podmínek daných § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Žalobce rozčlenil žalobu na dva ucelené okruhy žalobních námitek.

Podstatou prvního z nich je tvrzení, že správní orgány najisto nezjistily zdroj odebírané vody, resp. skutkový stav nebyl zjištěn natolik, aby bylo možné s jistotou konstatovat, zda se jedná o zdroj vody povrchové nebo podzemní.

Podle § 2 odst. 1 vodního zákona povrchovými vodami jsou vody přirozeně se vyskytující na zemském povrchu; tento charakter neztrácí, protékají-li přechodně zakrytými úseky, přirozenými dutinami pod zemským povrchem nebo v nadzemních vedeních. Podle § 2 odst. 2 vodního zákona platí: Podzemními vodami jsou vody přirozeně se vyskytující pod zemským povrchem v pásmu nasycení v přímém styku s horninami; za podzemní vody se považují též vody protékající podzemními drenážními systémy a vody ve studních.

K otázce, zda v případě vody neoprávněně odebírané žalobcem jde o vodu povrchovou či o vodu podzemní, správní orgány uvedly, že žalobce odebíral vodu prostřednictvím železné trubky, ze které byla voda následně jímána do rezervoáru, resp. rozváděna dál do objektu. Tato trubka je uložena pod povrchem země a voda z ní vytéká patrně vlivem gravitace bez nutnosti použití zvláštního technického zařízení. Nad objektem se žádný zdroj povrchové vody nenachází. S těmito skutkovými zjištěními se soud ztotožnil. Pokud žalobce namítl, že tvrzení o uložení trubky pod povrchem země není prokázáno, pak tomuto názoru nemůže soud přisvědčit. Z fotodokumentace založené na č. 1. 8 správního spisu je patrné, že voda je přiváděna trubkou do zděné šachty. Tato šachta, včetně celé trubky, se zjevně nachází pod povrchem země, resp. pod úrovní povrchu terénu. Z fotodokumentace zároveň nelze seznat, že by byl odběr vody zajišťován jinak než gravitací, např. složitějším technickým zařízením. Nic jiného netvrdil ani sám žalobce, který naopak ve vyjádření ve správním řízení (viz č. 1. 7 správního spisu) konstatoval, že „voda teče z trubky sama“. S ohledem na výše uvedené lze přijmout závěr správních orgánů, že žalobcem odebíraná voda vtékala do šachty pomocí gravitace a trubka, kterou byla voda odebírána, byla uložena pod povrchem země.

Žalobce zpochybňoval tvrzení žalovaného o odběru podzemních vod argumentací založenou v podstatě na názoru, že „zjištění o konci a místě, kde voda vytéká“ (viz odvolání žalobce na č. 1. 12 správního spisu) jsou nedostatečná, neboť dle názoru žalobce je ještě nutné zjistit, odkud přesně je voda odebírána. Tento názor však soud nesdílí. Vodní zákon totiž v tomto ohledu důsledně rozlišuje pouze dvě kategorie vod, a to vody povrchové a vody podzemní (srov. již účel a předmět vodního zákona vymezený v § 1 odst. 1, definice obsažené v § 2 odst. 1 a 2 vodního zákona atd.). Z toho lze dovodit, že za situace, kdy žalobce pomocí jednoduchého technického zařízení (železné trubky) nepovoleně odebírá vodu přirozeně se vyskytující v okolí objektu a správní orgány přitom spolehlivě vyloučí, že se jedná o vodu povrchovou ve smyslu § 2 odst. 1 vodního zákona, pak se nutně musí jednat o vodu podzemní ve smyslu § 2 odst. 2 vodního zákona.

Soud má za to, že v daném případě správní orgány vyvrátily všechny rozumné pochybnosti v tom smyslu, že by snad žalobce mohl odebírat povrchové, a nikoli podzemní vody. O odběru podzemních vod svědčí již nutnost shora popsaného umístění trubky pod úroveň terénu, tedy pod povrch země. Z map založených ve správním spise je dále zřejmé, že v blízkosti objektu se nenachází žádný zdroj povrchové vody. Pokud žalobce poukazuje na „přirozené mokřiny a prameniště vody nikde v mapách nezaznamenané“, pak soud konstatuje, že žalovaný do správního spisu založil i satelitní snímky okolí objektu. Ani z nich však nevyplývá, že by se v okolí objektu měl nacházet jakýkoli zdroj povrchové vody. Ostatně ani sám žalobce nepoukazoval na žádný konkrétní zdroj povrchové vody, ale pouze na „lokalitu Šumavy“, která má být „přirozeným zdrojem vody na povrchu“. Žalobce své námitky tedy vznesl pouze v ryzě obecné a spekulativní rovině. Takto formulované námitky nejsou

způsobilé konkrétně vyvrátit dostatečně podložené závěry žalovaného, že voda odebíraná žalobcem nemůže pocházet z povrchových vod. Za daného stavu tedy nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce odebíral vody podzemní ve smyslu § 2 odst. 2 vodního zákona. Pokud žalobce v žalobě poukázal na „extrémní sucho“ v roce 2015, pak lze konstatovat, že dlouhotrvající sucho se přirozeně projevuje nejen na stavu povrchových vod, ale i na stavu vod podzemních.

V druhém okruhu žalobních námitek žalobce zpochybňoval svou odpovědnost za správní delikt s tím, že je pouze nájemcem dotčené nemovitosti a že odběr vody zajistil vlastník nemovitosti.

Podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1 vodního zákona ve znění rozhodném v době spáchání správního deliktu povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen "povolení k nakládání s vodami") je třeba, jde-li o podzemní vody, k jejich odběru.

Podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona v uvedeném znění platí, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami. Podle § 125a odst. 5 vodního zákona platí: Za správní delikt podle odstavce 1 písm. b) spáchaný odběrem podzemních vod bez povolení k nakládání s vodami se uloží pokuta ve výši násobku sazby 70 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných podzemních vod a celkového množství těchto vod, nejvýše však ve výši 10 000 000 Kč.

Stejnou skutkovou podstatu protiprávního jednání i rozsah sankční odpovědnosti zachovává zákon č. 254/2001 Sb. i po legislativní změně správního trestání v § 125a vodního zákona, spočívající v kvalifikaci tohoto protiprávního jednání jako přestupku.

Z výše uvedené konstrukce správního deliktu ve smyslu § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona, za který byl žalobce potrestán, lze dovodit, že jeho předmětem je neoprávněné *nakládání s vodami*. To je ostatně patrné i z toho, že zákonodárce výši sankce za tento delikt navázal podle § 125a odst. 5 vodního zákona na celkové množství nedovoleně odebrané vody. Nerozhodné je naopak to, jakým způsobem byla voda neoprávněně odebírána. V tomto smyslu je tedy irelevantní, kdo „vybudoval a zprovoznil“ technické zařízení pro odběr vody. Nepodstatné je rovněž to, kdo vybudoval rozvod vody do objektu (k tomu srov. i § 3 odst. 2 vodního zákona, podle něhož se za povrchové a podzemní vody nepovažují vody, které byly z těchto vod již odebrány). Žalobce nijak nepopřel, že s vodami neoprávněně nakládal právě on, resp. že neměl k nakládání s vodami povolení. Žalobce se však od počátku správního řízení bránil tím, že „část vody, a to nikoli zanedbatelnou, spotřebuje vlastník objektu“ (srov. odvolání založené na č. 1. 12 správního spisu). Sám žalobce rovněž tvrdil (viz vyjádření k protokolu o kontrole založené na č. 1. 7 správního spisu), že objekt je užíván jednak v rámci podnikání, jednak k soukromým účelům fyzickou osobou, která má pro své potřeby vyčleněné tři prostory, přičemž fakticky se jedná o dvě samostatné „bytové jednotky“ a jednu místnost“. S přihlédnutím k § 3 odst. 2 vodního zákona lze konstatovat, že v daném případě je neoprávněný odběr vody třeba vztahovat k okamžiku, kdy dojde k převodu přirozeně se vyskytujících podzemních vod do místa, kde je s nimi možno disponovat. V daném případě tedy k „odběru“ vody došlo jejím vytékáním z trubky a následným zachytem v šachtě, a nikoli v okamžiku samotného použití vody ke konkrétnímu účelu. Odebíraná voda pak sloužila a byla užívána především ve prospěch objektu „Chata Rovina“. K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 110/2011 – 59, publ. pod č. 2687/2012 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud

konstatoval, že správního deliktu podle § 116 odst. 1 písm. b) vodního zákona se dopustí subjekt, který je v nejtěsnějším vztahu k zařízení, z něhož jsou nedovoleně vypouštěny odpadní vody, tedy obvykle nejprve provozovatel, poté nájemce a teprve poté vlastník zařízení. Tyto závěry sice Nejvyšší správní soud vyslovil k jinému správnímu deliktu (nepovolenému vypouštění odpadních vod), ale soud je toho názoru, že je lze přiměřeně aplikovat i v nyní posuzované věci.

V dané věci lze konstatovat, že v nejtěsnějším vztahu ke škodlivému následku nyní posuzovaného správního deliktu byl žalobce jako provozovatel objektu. Zařízení, kterým byla neoprávněně odebírána podzemní voda, sloužilo především k užívání objektu „Chata Rovina“. Dle tvrzení samotného žalobce přitom byla tato chata žalobcem provozována a poskytovala ubytovací služby v šesti dvoulůžkových pokojích, přičemž každý pokoj měl vlastní sociální zařízení. V chatě se nacházela restaurace s kapacitou 50 míst, která byla v letních měsících spojena s terasou s kapacitou 60 míst (srov. protokol o kontrole založený na č. 1. 1 správního spisu). Z výše uvedeného je zřejmé, že nejtěsnější vztah k zařízení, kterým byla neoprávněně odebírána voda pro objekt „Chata Rovina“, měl právě žalobce, který podnikatelsky využíval podstatnou část ubytovací kapacity objektu a provozoval rovněž restauraci. Za neoprávněné odebírání vody byl tak nejvíce zodpovědný žalobce, jenž neoprávněně odebranou vodu podnikatelsky využíval pro ubytování hostů a provoz restaurace, naopak odpovědnost vlastníka objektu, který měl pro své potřeby využívat nanejvýš dvě „bytové jednotky“ a blíže nespecifikovanou místnost, je v porovnání s odpovědností žalobce zanedbatelná. S ohledem na to lze uzavřít, že subjektem, který měl nejtěsnější vztah k nepovolenému odběru vody a který tedy byl odpovědný za spáchání daného správního deliktu, je bezpochyby žalobce.

Soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobce, že pokud vodu bez povolení odebíraly dva subjekty (jak provozovatel, tak vlastník objektu), pak nemůže být uložena sankce jen jednomu, a to za všechnu spotřebovanou vodu. K tomu soud poukazuje na rozsudek ze dne 10. 7. 2008, č. j. 1 As 51/2008 – 72, publ. pod č. 1882/2009 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud při posuzování správního deliktu, rovněž spočívajícího v porušení vodního zákona, konstatoval, že není vyloučeno, aby určitý následek byl způsoben jednáním či opomenutím více právnických osob (a to případně i v souběhu s přestupkem fyzické osoby). V takovém případě správní orgány zkoumají odpovědnost každé z právnických osob ve vztahu k jí porušené právní povinnosti samostatně a těmto právnickým osobám jsou pak sankce udělovány rovněž samostatně. Soud tedy uvádí, že předmětem nyní posuzované věci je otázka naplnění podmínek odpovědnosti žalobce za správní delikt. To, zda bylo správní řízení vedeno i proti vlastníkově objektu pro porušení jeho povinností či nikoli, resp. zda vlastník objektu své povinnosti také porušil či nikoli, nemůže vést k jakémusi rozdělení sankce za správní delikt, u něhož byla posuzována odpovědnost žalobce. V dané věci je nadto třeba poukázat i na to, že spotřeba, resp. nepovolené „odebírání“ vody další fyzickou osobou pobývajícím v chatě nebylo nijak prokázáno a nenasvědčují tomu ani žádné podklady založené ve správním spisu. Množství odebrané podzemní vody bylo určeno pomocí vodoměru umístěného v suterénu chaty, kterým bylo kvantifikováno množství vody spotřebované pro celý objekt (srov. vyjádření žalobce na č. 1. 7 správního spisu). I tato okolnost svědčí o tom, že odpovědnost za spáchání správního deliktu nese žalobce jakožto provozovatel chaty. V dané věci nebylo prokázáno ani nebyla zjištěna existence žádných podkladů svědčících o určitém poměrném podílu více osob na odběru vody, v tomto směru nebyly zjištěny a doloženy žádné smluvní podmínky k provozu objektu, které by ohledně odběru podzemní vody byly sjednány mezi vlastníkem a provozovatelem objektu. Správní orgány tedy nepochybily, když v posuzování odpovědnosti za spáchání správního deliktu a ve výpočtu

výše pokuty nezohlednily žalobcem tvrzenou spotřebu vody třetí osobou (vlastníkem objektu).

VI. Závěr

Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 25. října 2017

JUDr. Naděžda Řeháková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.